

Vándorkrónikák Horizont kampány

Orkán Garush előtörténete

A tenger a születés, az élet és a halál is.

Mikor a Nagy Vordak csatába hív, ezek a dolgok mind eggyé válnak. A Viharkeltők hajóin bejártam az egész Duaron-tengert és mint a sámán nemzetség tagja, ez nem is hordoz magában semmi említésre méltót. Embernépek oldalán viszont végighajóztam a kontinens keleti féltékének majdnem egészét. A Gályák-tengerén küzdöttünk vállt vállnak vetve shadoni galleonok ellen és szembenéztünk a bukott sziget maradványait prédáló szörnyekkel. A hajó legénysége gyorsan változott, volt aki megunta, míg másokat az égi hatalmasságok szólítottak magukhoz. Az ilyen viszontagságok képesek összehozni a legszínesebb kompániákat. Mikor a vér és a halál tüzében kovácsolódtok bajtársakká, a kötelék, ami köztetek feszül áthidal minden távolságot. Társaimmal kifosztottunk minden hajót, felpredáltunk minden part menti települést, ami utunkba került. Úgy éreztük, hogy nincs ellenfelünk, talán még az istenek sem állnának meg előttünk. De igaz az ősök mondása, miszerint mindig akad egy nagyobb hal. Hírét vettük a Letaszított – az az álnok némbor – néhány szolgájának, akik kényelmesen berendezkedtek az egyik városban. Tudtuk, hogy óvatosnak kell lennünk, hogy csendesen és halálosan kell cselekedjünk. Felkészültünk arra, hogy amilyen gyorsan csak lehet, mindenkit átkos úrnőjük elé küldünk és a felkelő nap már újra a hullámokon ér minket.

Nos, a hullámokkal nem tévedtünk. Elárultak minket, kelepcebe csaltak. Vártak ránk és reggel már a többi rabbal húztuk az evezőket egy számunkra ismeretlen cél felé. Hetekig hajóztunk északnak, ebédre száraz kenyeret, vacsorára korbácsot kaptunk. Az utóbbiból hamar repetázhattak az engedetlenek. Tudtuk, hogy ha elérjük a célt végünk van, még előtte cselekednünk kell. Vártunk hát a megfelelő alkalomra. Attól nem féltünk, hogy a tengeren ragadunk, de ha elveszítjük életünket, akkor vérünk Orwellát szolgálja, azt pedig nem vette volna be a gyomrom.

Hatalmas hullámokkal és égzengéssel érkezett el a megfelelő pillanat, összeszedtem minden tartalékomat és Vordakhoz fohászkoztam, hogy utoljára adjon erőt. Mintha üvöltésemre válaszoltak volna a habok, úgy csaptak magasabbra, villámok cikáztak át az égen, ahogy vért kívánt a hős és mint oly sokszor, én megadtam neki. A vörösre festett hullámokat hamar elvitte a vihar, amiben tehetetlen fadarabként hánykolódott a hajónk, de tudtuk, hogy most már az istenek kegyelmére vagyunk bízva, nem a letaszított mocskos szolgáinak kényére-kedvére. Alig egy maréknyian éltük túl az orkán erejű vihart. Vörös sziklás parton mosott minket partra a víz, a következő, amire emlékszem, hogy egy nyüzsgő kikötő kesernyés és poros szagú szobájában térek magamhoz, az ablak nyitott spalettáin túl pedig Horizont Függővárosa bámult rám. Hosszú évek hajózását követően tudtam, hazaértem.

